

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ
ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

(ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ)

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ "ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ"

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
1900

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

(ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ
ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

(ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ)

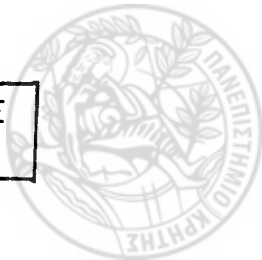

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΕΛΠΟ ΚΩΣΤΑΒΕ

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ "ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ"

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
1900

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ 'Αρ. Εισ. 2205

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗ- ΤΗΣ * ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ * ΥΙΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ.

Ποῖος εἶδεν ἥλιο τὸ βραδὸν κι' ἄστροι τὸ μεσημέρι ;
Ποῖος εἶδε τὴν Ἐλιογέννητην ;...
[Δημοτικὸ τραγοῦδι].

Γεραδίμφ Βόκφ

Ἄνθρωποι ! Εἶνε κάποια μέτωπα,
Καὶ εἶνε κάποια μάτια,
Κάποια εἶνε χαμόγελα,
Κάποια περπατήματα,
Κάποια κυματίσματα κορμιῶν,
Καὶ χειρῶν παιξίματα,
Καὶ δασοφυτρώματα μαλλιῶν
Καὶ προσώπων λαμπυρίσματα !

Καὶ οἱ προφήτες κυνηγότερες
Τῶν μεγάλων μυστηρίων
Θὰ εἶδαν καὶ θὰ γροίκησαν
Σὲ ὄραμάτων ξάφνισμα
Πῶς τὰ κορφοβούνια ταπεινὰ
Γέρνουν χαιρετίζοντας,
Πῶς καλοτυγχίζουν οἱ αἰτοὶ
Κάποια κάποια μέτωπα, ἄνθρωποι !

Πῶς μιλοῦν τὰ πυκνολάγγαδα
Καὶ τὰ δροσερὰ ἀκρογιάλια
Στῶν κορμιῶν τὰ κύματα
Καὶ στὰ περπατήματα,
Πῶς σὲ λαχταρίζουν τὰ πουλιὰ,
Τῶν χειρῶν ὦ σάλεμα !
Καὶ τὸ μίλημα ὕμνος πρὸς ἐσᾶς,
Καὶ ἡ λαχτάρα γιὰ σᾶς, ἄνθρωποι !

Καὶ ἄς τὸ εἰποῦνε τὰ κισσόδεντρα
Καὶ οἱ βραγιῆς οἱ ἀνθοσπαρμένες
Καὶ ὅσα λιγερώτατα
Καὶ ὅσα μεγαλόπρεπα
Χαίρονται ἀνθοκλάδια οἱ χωραφιῆς,
Κ' οἱ ἀκριβοὶ θερμόκηποι,
Πῶς μυριοποθοῦν κάποια μαλλιά,
Κάποια κάποια μάτια, ὦ ἄνθρωποι !

Καὶ εἶνε αὐγὲς ποῦ ἀχνοπεθαίνουνε
Ἄπὸ κάποια χαμογέλοια,

Καὶ γυρεύουν κάποτε
 Τὰ ἡλιοβασιλέματα
 Πιὸ μεστὸ ἓνα φέγγος ὑστερνὸν
 Ἄπὸ κάποια πρόσωπα, ἄνθρωποι !
 Καὶ τῶν μυστηρίων τῶν τρανῶν
 Οἱ προφῆτες κυνηγᾶτορες

Τοὺς χοροὺς τῶν ἀβυσσόκοσμων
 Καὶ τὴς ἀρμονίης τῶν ἡλίων
 Θὰ εἶδαν καὶ θὰ γροίκησαν
 Σὲ ὄραμάτων ξάφνισμα
 Σὰ χοροὺς καρδιῶν καὶ στοχασμῶν·
 Σὰν τραγοῦδι ποῦ ἔβαλε
 Μέσα του ἓνας μουσικὸς θεὸς
 Λόγια ἀπὸ μιὰ γλῶσσα ἀνθρώπινη !

1

Ἔξισα σὲ μιὰ ραχοῦλα πράσινη
 Κάποιο καλοκαίρι μακρυνὸ,
 Μ' ἓναν ποταμὸ πλατὺ στὰ πόδια μου
 Καὶ μὲ τὸν ὀλάνοιχτο οὐρανό.

Κ' ἔξισα σὰν ξένος πολυαγάπητος
 Μέσα στοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς,
 Καὶ φλογέρας γλυκολάλημα ἄκουσα
 Νὰ ξυπνᾷ στὸ εἶναι μου ἓνας νοῦς.

Καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ πρὸς τὰ ἡλιογέρματα
 Μέσα στὴν πολύκοσμη ἐρημιὰ
 Μιὰ χωριατοποῦλα ἀγνάντεψα ἔξαφνα·
 Καὶ δὲν εἶχε ταῖρι μὲ καμμιὰ.

Σὰ νὰ φύλαγε ἦταν κάποια πρόβατα,
 Καὶ ἦταν σὲ μεγάλη συλλογὴ,
 Καὶ γλυκονανούριζε τὴν ἔγνοια τῆς
 Μιὰν ἀργυροκάθαρη πηγὴ·

Καὶ ἦτανε τὰ πόδια τῆς τὰ ὀλόγυμα
 Σὰν ἀναπαμένα περιστέρια·
 Θησαυρῶν ἐπαίρναν φεγγοδόλημα
 Κάποιοι ἀνθοὶ μέσ' τὰ δικά τῆς χέρια.

Καὶ ἦταν σὰν κορῶνα ἡ ἄσπρη σκέπη τῆς,
 Τὸ κοντρὶ ποῦ κάθοταν, σὰ θρόνος,
 Κάτι ψιθυρίζαν γύρω τὰ ἔλατα,
 Ἦτανε μονάχη, ἦμουνα μόνος.

Θεέ! τὸν ἥλιον εἶχε ἐκείνη μέτωπο,
Καὶ εἶχε τὸ φεγγάρι ἐκείνη στήθη,
Τὸν ἀποσπερίτη εἶχε χαμόγελο,
Καὶ ἦτανε ἓνα μέγα παραμῦθι !

«—Ποιὸ εἶνε τὸνομά σου, ὦ πλάσμα ἀπάντεχο;
Εἶσαι βοσκοπούλα στὸ χωριὸ ;
Εἶσαι ἀπὸ τὰ ξένα καμμιὰ ρήγισσα ;
Εἶσαι ἐσὺ τοῦ τόπου τὸ στοιχεῖο ;»

2

«—Τὸνομά μου εἶν' Ἑλιογέννητη!
'Απὸ κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη·
Καὶ οἱ πεντάμορφες τοῦ κόσμου
Πρὸς ἐμὲ τὰ χέρια ὑψώνουν,
Καὶ δὲ φτάνουν με ποτὲ·
Καὶ καμμιὰ δὲν εἶνε σὰν ἐμὲ,
Μῆτε καὶ σὰν ἀδερφή μου·
'Απὸ κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη·
Καὶ εἶνε τρισμακαρισμένη
Κι ἂν φαντάζει κάποια κάποτε
Σὰ θαμπογραμμὲν ζωγραφιά μου.
Καὶ εἶμ' ἐγὼ ποῦ ἀλυσσοδένω κόσμους
Καὶ τοὺς σέρνω ἀπὸ κοντά μου.
Παραίτου'ν τὰ βασιλόπουλα
Τάγαθὰ τῶν παλατιῶν
Κι ὄλες τὴς ἀγάπες τῶν κυράδων,
Κι ὄλα τὰ λιβάνια τῶν λαῶν,
Κ' ἓνα δρόμο ἀρχίζουν, καὶ ὄλο πᾶνε,
Πᾶνε γιὰ τὸ μαγιοβότανο,
Πᾶνε γιὰ τὰθάνατο νερὸ,
Γιὰ τὸν πράσινο τὸ λίθο ποῦ ἥλιοφέγγει
Στοῦ πελάγου τὸ βυθό.
Καὶ τὸ μαγιοβότανο εἶν' ἡ χάρις μου,
Καὶ εἶν' ὁ πράσινος ὁ λίθος ἡ ὠμορφιά μου,
Καὶ τὰθάνατο νερὸ εἶμ' ἐγὼ·
Καὶ μονάχα στόνειρο μὲ ξέρουν.
Μιά φορὰ ἦρθ' ὁ Χάρος, μὲ εἶδε,
Καὶ μὲ γοργογράβηξε στὸν Ἄδην.
Καὶ στὸν Ἄδην ἀνθίσαν τὰ μαγιάπριλα,
Καὶ τὸν κόσμον ἔπνιξε σκοτάδι.
Καὶ τὰκούσαν καὶ ξεκίνησαν
Γιὰ τοῦ Χάρου τὰ παλάτια
Κάποιοι ἀντρειωμένοι σιδερόκαρδοι
Μὲ τάνεμοπόδαρα ἄτια.

Και όταν με αντίκρυσαν μέσ' στὰ Τάρταρα
 Κάποια πεθαμένα παλληκάρια,
 Τῆς ζωῆς ἢ φλόγα τ'άναψε ξανά
 Τὰ σβυσμένα τους λυχνάρια.
 Καὶ ἀδερφώθηκαν καὶ ὠρκίστηκαν
 Νὰ με ἀρπάξουνε τοῦ Χάρου.
 Μῆτε, ὦϊμέ! τὰ παλληκάρια,
 Μῆτ' οἱ ἀντρειωμένοι ἀπὸ τὰ χέρια
 Μὲ γλυτώσαν τοῦ κουρσάρου.
 Μόνο ἐκεῖ ποῦ πάλευαν γιὰ με
 Μεσ' στὰ χάλκινα τάλωνια,
 Ἦρθαν γύρω μου ὄλ' οἱ ἔρωτες
 Κι ὄλα τῆς ζωῆς τὰ χελιδόνια,
 Καὶ με πῆραν σὰ θεὰ καὶ σὰν κυρά τους,
 Καὶ με πῆραν στὰ φτερά τους,
 Καὶ ξανά στὸ φῶς με ἀνέβασαν.
 Καὶ ξανάρθα σὰ τὴν ἀνοιξη,
 Καὶ σὰ μιὰ καινούρια πλίσση
 Ἐπὶ χάος δεύτερο ξεχώρισα
 Θάλασσες, στεριές, βουνὰ καὶ δάση.
 Ἐπὶ κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη!

3

Καὶ σὰ νὰ μὴν εἶμαι οὔτε βασίλισσα,
 Καὶ σὰν νὰ μὴν εἶμαι οὔτε νεράϊδα.
 Βοσκοπούλα γιὰ νὰ σύρω τὸ χορὸ,
 Τοῦ βοσκῶ με φτάνει ἐμένα ἢ γκαΐδα.
 Τὴν ἡμέρα στὶς ραχοῦλες
 Καὶ στὶς ἀκροποταμιές
 Εἶμ' ἐγὼ δυσκολοξάνοιχτη
 Μεσ' στοὺς νέους καὶ μεσ' στὶς λιγερές.
 Καὶ οἱ ἀστόχαστοι κι' οἱ ἀνίδιοι
 Νὰ με σπρώξουν κάποτε τυχαίνει,
 Καὶ περνοῦν ἀδιάφοροι ἀπὸ μπρὸς μου,
 Ἦ πετοῦν μου ἀνυποψίαστοι
 Τὰ μωρόλογα τοῦ κόσμου.
 Γιὰ νὰ ἴδουν καὶ γιὰ νὰ με μαντέψουν,
 Θέλει ὁ νοῦς κάποιο φῶς ξένο,
 Κάποια ἀλλὴ φλόγα ἢ καρδιά.
 Μόνον όταν χύνεται ἡ νυχτιά,
 Μὲ ξανοίγει κάθε μάτι,
 Γιατὶ τότε φωτοκύκλωτη,
 Γιὰ ὄλους, εἶμ' ἐγὼ γιομάτη
 Ἐπὶ τοῦ πατέρα μου τὴ δόξα!

4

Ἄπο κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη!
 Μάθε, ἔχω ζωές προτιότερες,
 Χίλιες γέννες, χίλιους θάνατους,
 Μέσα σὲ πατρίδες χίλιες·
 Χίλιες προσωπίδες φόρεσα,
 Χίλια ὀνόματα ἐγὼ πῆρα·
 Καὶ εἶμαι κάτι ἀρχίτερον ἐγὼ,
 Καὶ γραφτότερο καὶ ἀπὸ τῆ Μοῖρα !
 Εἶμαι ὁ μυστικός μαγνήτης
 Μέσα σὲ ὄλους τοὺς μαγνήτες·
 Τραγουδοῦνε Ἑλένες μέσα μου,
 Καὶ θρηνολογοῦνε Μαργαρίτες·
 Καὶ σὰ νάμουνα ὄλων τῶν καιρῶν
 Καὶ τῶν τόπων ὄλων οἱ Ἀφροδίτες !
 Ἄπο κάποιον ἥλιο εἶμαι φερμένη!
 Πιὰ δὲν ξέρω, σὰ νὰ μὴ θυμοῦμαι...
 Ξέρω μόνο πῶς μιὰ μέρα
 Βρέθηκα ἐδῶ κάτου κ' ἐδῶ πέρα
 Στὰ ἰλαρὰ τὰ πλάγια καὶ στὰ γαλνὰ
 Καὶ στὸν ὀλογάλανον ἀέρα·
 Καὶ εἶν' ἐδῶ ποῦ εἶν' ὄλα ἀπὸ τῆ δόξα
 Δοξαστὰ τῆς Ὁμορφίᾳς
 Καὶ ὡς τὰ ταπεινότατα χορτάρια·
 Καὶ εἶν' ἐδῶ ποῦ οἱ μαῦρες Λάμιες
 Γιὰ νὰ φᾶν τὰ παλληκάρια
 Γίνονται γλυκὰ κοράσια
 Μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μαῦρα μάτια·
 Καὶ εἶν' ἐδῶ ποῦ ὁ ζοφωμένος Χάρος
 Ἔρχεται λεβέντης καβαλάρης
 Σὰν ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὰ παλάτια·
 Καὶ ὅταν φέγγῃ ἀπάνου της ὁ ἥλιος,
 Εἶν' ἐδῶ ποῦ ἡ παπαροῦνα
 Σὲ ἄκρη χωραφιοῦ παραρριμένη,
 Λάμπει σὰ φωτιὰ ἱερὴ
 Πρὸς τῆ χάρη ἀγνώριστου θεοῦ
 Ἄπο κάποιαν Ἑστιάδα ἐκεῖ ἀναμένη!
 Βρέθηκα ἐδῶ κάτου κ' ἐδῶ πέρα
 Μέσα στοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς,
 Σὲ μιὰ κάποια πρωτογέννητην Ἑλλάδα,
 Ποῦ εἶνε κάτι ἄλλο, κάτι ἀπόμερο,
 Καὶ γιὰ τοῦτο καταφρονημένο,
 Κάτι μέγα, καὶ ἄγνωρο γιὰ τοῦτο,
 Κάτι κάτι ποῦ δὲν εἶνε
 Ἡ μαρμαροσκάλιστη λαμπράδα,

Σὲ μιὰ κάποια πρωτογέννητην Ἑλλάδα,
 Κάτι ἀκόμα τιλνυμένο
 Σὲ ἀργοσάλευτο μαγνάδι,
 Ἄκαλλούργητο καὶ ἀκόλαστο,
 Κάτι σὰν περιπλοκάδι
 Ποῦ φυτρώνει, καὶ ποῦ σφιχτοδένει
 Τὰ κλαδιά του μὲ θυμὸ παντοῦ
 Καὶ στὸ φουντωμένο ἄδρὸ κορμὸ.
 Καὶ στ' ὀλόγυμο ἀπλαστο κοτρῶνι·
 Μιὰν Ἑλλάδα, μιὰν Ἑλλάδα
 Ποῦ δὲν εἶνε μήτε ἡ τέχνη
 Τῶν ὄνειρεμένων Παρθενῶνων,
 Μήτε καὶ ἡ λατρεία τῶν λαῶν,
 Μήτε καὶ ἡ σοφία τῶν αἰώνων,
 Μιὰν Ἑλλάδα, μιὰν Ἑλλάδα,
 Κάτι μέσ' στὰ χέρσα καὶ στὰ ἔρμα
 Σὰν κρυφὴ καταβολάδα,
 Ποῦ τὴ φύτεψ' ἐνὰ χέρι
 Γιὰ νὰ ξαναφέρῃ ἀγάλια ἀγάλια
 Καὶ ὕστερ' ἀπὸ χρόνων χρόνια
 Τῶν καμμένων τῶν δασῶν τὴν πρασινάδα.
 Κάποια ρόδα εἶν' ἔτοιμα ν' ἀνθίσουν
 Ἐδῶ κάτου κ' ἐδῶ πέρα
 Μὲ τάρχαϊα ροδοκάλια·
 Καὶ προσμένουν τὰ καινούρια ἀηδόνια
 Νὰ τοὺς γλυκοκελαιδήσουν
 Μέσ' στὸν ὀλογάλανον ἀέρα!

5

Καὶ ἦρθα βοσκοποῦλα στὰ βουνά,
 Καὶ ἦρθα βλαχοποῦλα στὰ καλύβια·
 Χτύπησε καρδιὰ καὶ στὰ λιθάρια,
 Σάλεψαν φτερὰ καὶ στὰ μολύβια.
 Κ' ἔνοιωσαν καὶ οἱ λόγγοι κάποιο νοῦ,
 Καὶ κατέβη ἡ χάρη ὡς τὸ σκουληκι
 Καὶ μαλάκωσε ρυθμὸς καὶ τὸ σκοπὸ
 Ποῦ σκορποῦν οὐρλιάζοντας οἱ λύκοι.
 Καὶ νῦρα κ' ἔζησα σὲ κάποια
 Κρυσταλλένια ἀπέραντα παλάτια,
 Μέσα στῶν παιδιῶν τὰ ὀλάνοιχτα
 Γλυκοξαφνισμένα μάτια.
 Καὶ μὲ κύκλωσαν βασιλικά
 Σὰ χερουβικά πνεύματα πλήθια,

Γύρω στις σπιθόβολες γωνιές,
Τὰ θησαυροφόρα Παραμύθια.

Κι ὅπου διάβηκα ἐπλεξαν γιὰ μὲ
Τᾶγρια καὶ τᾶμάραντα λουλούδια
Καὶ τρανὰ μὲ διαλαλῆσαν τῶν βουνῶν
Τὰ νεραϊδογέννητα τραγούδια.

Κ' ἐγιναν στρατός μου αὐτὰ,
Κ' ἐγιναν λαός μου ἐκεῖνα.
Ὅμως τώρα δίψα νέα μὲ καίει
Καὶ μὲ δέρνει μιὰ ἄλλη πείνα!

Σὰ νὰ μὴ μοῦ φτάνουν οἱ κορφές,
Γύρω ἢ πλάση σὰ νὰ μὲ ταραζή.
Εἶμαι ἢ ξένη! καὶ εἶμαι ἢ ξένη!
Καὶ μὲ τρώει ἓνα μαράζι!

Ἦθελα ἓνα κάπιο φτέρωμα
Νὰ ξενάρθη νὰ μὲ ὑψώσῃ
Πέρα ἀπὸ τὸν πόθο τῶν ἀπλῶν
Καὶ ἀπὸ τῶν σοφῶν τὴ γνώση

Κάπου ἀλλοῦ νὰ στήσω ἐγὼ εἶν' ὁ πόθος μου
Τὰ λημέρια, τὰ καρτέρια,
Στὰ βαθειὰ τοῦ Ἀπείρου, κάπου ἐκεῖ,
Πρὸς τὰ γινώριστα τᾶστέρια.

Ἴσως καὶ ἀγναντέψω κάπου ἐκεῖ
(Ἄχ! βαρέθηκα τὸ πλάνημα στὰ ξένα!)
Τὴν κρυφότητα τὴν ἡλιοπληγὴ
Ποῦ πρωτόσπειρεν ἐμένα!

6

Ὦ Ἡλιογέννητη, ὦ χρυσοπληγὴ
Τῶν ἀχτίδων ὅλων καὶ τῶν μύρων,
Ὦ θρησκεία τῶν ὀραμάτων,
Καὶ ἀρμονία τῶν θεῶν ὀνείρων!
Μέσα στὴ σπατάλη τῶν χρωμάτων,
Μὲ στὴν ἀθησαύριστη σπατάλη,
Διαλεμένη ἐσὺ καὶ σύμμετρον
Μουσικὴ τῶν ἀγαλμάτων!

Μέσ' στὴν πολυθόρυβη τὴ χώρα
Ποῦ φορεῖ καὶ ζώνεται τοὺς κουρνιαχτοὺς,
Κ' ἔχει τὰ παλάτια ποῦ εἶνε ἀνήλιαγα,
Καὶ τοὺς κήπους δίχως οὐρανοὺς,
Ἐκεῖ γέσα εἶν' ἓνα σπίτι.

Τέχνη τό ἔχτισεν ἀγέλασθη
 Καὶ καταφρονητικὴ,
 Σὰ ναδ μεγαλοφάνταστο
 Καὶ λυπντερὸ σὰ φυλακὴ!
 Καὶ στὸ σπῖτι μιὰ δασκάλισσα,
 Μιὰν ὑπέρσοφν Οὐρανία,
 Ξεδιαλύνει τὰ μαντέματα
 Καὶ ξηγάει τῶν ὄλων τὴ σοφία.
 Καὶ ἀκοῦν γύρω οἱ μαθητάδες,
 Καὶ εἶνε λιγιστοὶ, ξεχωριστοὶ·
 Καὶ στὸ χέρι δὲν κρατεῖ
 Χρυσελεφαντένια λύρα,
 Καὶ τῶν Ἡρακλείτων οἱ χρῆσιμοι
 Δὲν τῆς φτάνουν, καὶ δὲ θέλει
 Τοὺς δυσκολονόητους Πινδάρους,
 Καὶ ὅταν μετρημένα ἀργομιλεῖ,
 Στὰ πικρανοιγμένα χεῖλη της
 Δὲ σιμώνει καμμιά μέλισσα
 Γιὰ νὰ μᾶση ξανθὸ μέλι!
 Καὶ κρατᾷ καὶ γύρω φέρνει
 Κάποιο ἀστόλιστο ἄχαρο γυαλί,
 Καὶ κοιτᾷ μ' ἐκεῖνο τὴν ἡμέρα
 Καὶ τὴ νύχτα, — καὶ ζητεῖ.
 Μάγοι ἐσεῖς, συνειρίψτε τοὺς καθρέφτες σας,
 Τοὺς ἀπίστευτους καθρέφτες
 Ποῦ σᾶς δείχνουν μυστικὰ καὶ φοβερὰ
 Κάθε τι ποῦ γίνεται στὴ δύση,
 Στὴν ἀνατολὴ, στὸ νότο, στὸ βορριά!
 Ξεδιαλύτρες βουβαθῆτε
 Σίβυλλες τῶν μυστηρίων
 Στῶν ταρτάρων τὰ κατώφλια,
 Στάγια σύγκρυα τῶν μαντείων!
 Εἶνε ἡ Μοῦσα ἡ ἀπαιγνίδιστη,
 Καὶ εἶν' ἡ ὑπέρσοφν Οὐρανία!
 Πιάνονται μεσ στὸ γυαλί της
 Καὶ σφραγίζοντ' ἐκεῖ μέσα,
 Σὰν τελώνια, τὰ στοιχεῖα.
 Κι ὄλο ἀντιχτυπάει μεσ στὸ γυαλί της
 Τοῦ Παντὸς ὁ νόμος κ' ἡ ἀρμονία!
 ὦ! ἡ πρωτοφανέρωτη ἀρμονία!
 Ἐἶνε εἶνε τὰ πάντα, κράζει ἐκεῖνη,
 Μιὰ εἶνε σάρκα, μιὰ ψυχὴ,
 Καὶ παντοῦ, γύρω, ἐμπρὸς, πίσω,
 Καὶ στὰ πῖδ βαθεῖα καὶ στὰ τετράψηλα,
 Καὶ παντοῦ παντοῦ εἶνε γῆ!

Καὶ ὅπως εἶνε γῆ παντοῦ,
 Ἔτσι ἀπὸ παντοῦ μᾶς περιζώνει
 Τὸ γαλάζιο τοῦρανοῦ.
 Δὲν ὑπάρχει ἀπάνου, μήτε κάτου,
 Μόνο ἐκεῖ δὲν εἶνε τὰ ἐπουράνια,
 Τὰ ἐπίγεια δὲν εἶνε μόνο ἐδῶ.
 Τὸ καρὰβι μας ἀδιάκοπα ἀρμενίζει
 Στὸν ὠκεανὸ τὸν οὐρανὸ!

7

Ὅμως, ὦ Ἡλιογέννητη, ὦ πηγὴ
 Τῶν ἀχτίδων ὅλων καὶ τῶν μύρων,
 Ὡ θρησκεία τῶν ὄραμάτων
 Καὶ ἀρμονία τῶν θείων ὀνειρών!
 Ὅποιου ἀνάψῃ τὰ σβυμένα μάτια
 Τὸ δικό σου φῶς
 Κάτι ἀλλόφυλο γυρεύει καὶ ἀδοκίμαστο
 Μέσ' στὸ γινώριμο τὸ μέγα τοῦ Παντός!
 Ξέρει πῶς ὁ ἥλιος βλέπει σε
 Ξαφνισμένα, σὰν ἀνθὸ
 Ποῦ δὲν ἔσπειρε τὸ χέρι του.
 Κι ἂν κανέν' ἀστέρι τοῦ ψιθύριζε:
 «Τάχα νὰ εἶσ' ἐσὺ ὁ πατέρας της;»
 Θάλεγε: «Δὲν εἶμ' ἐγώ!»
 Ὅποιου ἀνάψῃ τὰ σβυμένα μάτια
 Τὸ δικό σου φῶς,
 Ν' ἀνεβῆ τὴν ἀσιστην ὀρέγεται
 Σκάλα τοῦ Παντός.

Πέρα ἀπὸ τῶν ἡλιων τὰ παλάτια,
 («Ὡ! χυθῆτε λόγια πλανερὰ,
 Θάμπη τῶν παιδιῶν, ἀφροὶ τοῦ ὀνείρου,
 Φουσκαλίδες ἡλιοχάιδευτες
 Τοῦ σφιγγοσπαρμένου Ἀπείρου!)
 Ὅπου κόσμοι κύκνοι κελαῖδοῦν,
 Ὅπου κόσμοι χύνονται λιοντάρια,
 Κι' ἄνθη ὄραματα καὶ θαύματα πουλιὰ.
 Ὅπου ἀνάκουστα μουγκρίζουν
 Καὶ φύσομανοῦν πρὸς τὸ ἄπειρο
 Φάλαινες, ἀρκοῦδες, ὑδρες, ταῦροι.
 Ὅπου μέσ' στ' ἀστρόχυτα νερὰ
 Τῶν Ἡριδανῶν φαντάζεσαι
 Πῶς οἱ Κένταυροι θὰ λούζωνται κ' οἱ Ὠρίωνες,
 Ὅπου οἱ Πήγασοι πετοῦν μὲ τοὺς Ἀίτους
 Κι ὅπου οἱ Μέδουσες λιθώνουν,
 Ὅπου γίγαντες διαβαίνουν Σείριοι,

Καὶ Ἡρακλῆδες πολεμοῦν ἡμίθεοι
 Ὅπου ὄρμουσιν Ἀλδεβαρὰν ἀλλόφυλοι,
 Καὶ σὲ νέαν ἀποθέωσιν ἀσύγκριτην
 Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ζοῦν πλανῆτες,
 Ὅπου φῶτος χάρι καὶ τὰ γέννητα,
 Καὶ ὅπου τὰ χαλάσματα κομῆτες·
 Μέσα ἐκεῖ στὰ ἀκαταμέτρητα,
 Ἐξω ἀπὸ τὰ τετραπέρατα,
 Πέρα ἀπὸ τοὺς ζόφους τῶν ταρτάρων,
 Πέρα ἀπὸ τὸ φῶς τῶν παραδείσων,
 Ὅπου εἶνε τὰ τέρατα
 Τῶν ὄνειρων ποῦ κανεῖς δὲν ὄνειρεύεται·
 Μέσα ἐκεῖ στὴν ὑπερθαύμαστη
 Παραζάλη τῶν ἀδύσσωσιν,
 Ἐκεῖ ποῦ ὅλα τὰ ὄντα, ἐκεῖ ποῦ ὅλα
 Τὰ πλανέματα τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς,
 Ὅσα ἡ φύσις σκόρπισε τριγύρω μας
 Φοβερὰ καὶ ὠραῖα καὶ μεγάλα,
 Κι ὅσα ὁ νοῦς ἐπλασε κ' ἔθρεψε
 Μ' ἓνα θεῖον ἀμβρόσιο γάλα,
 Ἐκεῖ ποῦ ὅλα, ἐκεῖ ποῦ ὅλα,
 Λυτρωμένα ἀπὸ τὰ σῆμερα,
 Καὶ ἀπὸ ταῦριο λυτρωμένα καὶ τὰ χτῆς,
 Ξαναζοῦν τὴ ζήση τοῦ ὑπερτάτου·
 Ἐκεῖ ὁποῦ ὅλα τρέχουν τρέξιμο
 Ἄπιαστον ἀπὸ τὸ λογισμό,
 Κι ὅλα καρφωμένα στέκουν
 Ἄπὸ κάρφωμα παντοτεινό·
 Ὅπου τὸ σκοτάδι τοῦ Θανάτου
 Σμίγει μὲ τὴ φλόγα τοῦ Αἰωνίου
 Σ' ἓνα σφιχταγκάλισμα ἀλογάριστον,
 Ὅπου ἀστέρια ὄλο θωρεῖ τὸ μάτι
 Φεγγοτρέμουλα σὰν ἄλλα μάτια
 Κι ὅπου ἓν ἄλλο μάτι βλέπει
 Κάτι φοβερὸ ἀνιστόριστον
 Ἄπὸ πίσω ἀπὸ μιὰ σκέπη·
 Πέρα ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅλα,
 Πέρα ἀπὸ τοὺς ἥλιους ποῦ φαντάζουσι
 Διπλοτριπλοαγκαλιασμένοι,
 Κι ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ὀλογυρνοῦν σὰν ἔρμιοι
 Σὲ μιὰ παγωνιά, σὲ μιὰν ὀρφάνια·
 Πέρα ἀπὸ τῶν Κρόνων τὰ στεφάνια,
 Καὶ ἀπὸ τὰ χλωμότατα φεγγάρια,
 Πέρα ἀπὸ τῶν ἥλιων τὰ τοπάζια
 Καὶ τὰ θαμπερὰ μαργαριτάρια·

Πέρα ἀπὸ τῶν ἡλίων τὰ γαλάζια
 Φεγγοβολητὰ, καὶ ἀπὸ τῶν ἡλίων
 Πέρα τὰ σμαράγδια καὶ τὰ ὀπάλια,
 Πέρα ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὰ διαμάντια,
 Καὶ τῶν ἀστεριῶν τὰ ροδοκάλια·
 Πέρα ἀπ' ὄλα, ἀπ' ὄλα, ἀπ' ὄλα,
 Ὅποιου ἀνάψῃ τὰ σβυσμένα μάτια
 Τὸ δικό σου φῶς
 — ὦ! τὰ στερεώματα καὶ οἱ γαλαξίες
 Ποῦ δὲν ἔψαξε, δὲν νῦρε νοῦς ποτέ! —
 Ὅνειρεύετ' ἓνα κάποιον ἄλλον ἡλιο
 Ποῦ σὲ γέννησεν ἐσέ!

8

Ἡλιογέννητη, ποιὸς ἡλιος
 Νὰ σὲ γέννησεν ἐσέ;
 Κρύβεις κάποιους κόσμους, κάποιους
 Κόσμους κρύβεις οὐρανέ!

Εἶνε κάποια ἀστέρια ἀγνώριστα,
 Γιατὶ πέθαναν, ὦϊμέ!
 Καὶ τὸ φῶς τους νεκροκέρι τους
 Φτάνει μας ἐδῶ, οὐρανέ!
 Ἡλιογέννητη, ποιὸς ἡλιος
 Νὰ σὲ γέννησεν ἐσέ;

ὦ! τὰστέρια τὰ πρωτόχυτα
 Ποιὸς τὰ γνώρισεν, ὦϊμέ!
 Καὶ μπουμπούκια εἶνε μισάνοιχτα
 Κάποια ἀστέρια, ὦ οὐρανέ!
 Ἡλιογέννητη, ποιὸς ἡλιος
 Νὰ σὲ γέννησεν ἐσέ;

Καὶ εἶνε σὰ θαμποχαράματα
 Μέσα στὴν κατάχνια, ὦϊμέ!
 Τὸ γλυκοξημέρωμά τους
 Ποιὸς θὰ τὸ χαρῆ, οὐρανέ;
 Ἡλιογέννητη, ποιὸς ἡλιος
 Νὰ σὲ γέννησεν ἐσέ;

Καὶ εἶνε κάποια ἀστέρια ἀγέννητα·
 Γιὰ ποιά μάτια τάχα, ὦϊμέ!
 Γιὰ ποιά μάτια εἶνε τὸ φέγγος τους;
 Γιὰ ποιά γῆ, οὐρανέ;
 Ἡλιογέννητη, ποιὸς ἡλιος
 Νὰ σὲ γέννησεν ἐσέ;

Τάχα ποῦ καὶ ποιά εἶν' ἡ πλάση,
 Ποῦ θὰ φέξῃ της, ὦ ναί!
 Ὅ τῶν ἡλίων ἡλιος, τὸ ἄστρο
 Τὸ ὑπέρτατο, οὐρανέ;
 Ἡλιογέννητη! ὦ τῶν ἡλίων
 Ὅ ἡλιος ποῦ ἔσπειρεν ἐσέ!

9

Ὡ νικήτρα ἐσὺ ποῦ λάμπεις,
 Εἶμαι ὁ μαῦρος ἄνθρωπος ἐγώ.
 Μ' ἔχει ὁ πειρασμὸς περιέγelo,
 Καὶ εἶμαι τὸ ἀναγάλλιασμα τῆς κάμπης!

Καὶ ἦρθεν ὥρα ποῦ ἔβρισα ἄπιστος
 Ὅλα τὰ μεγάλα τῆς ζωῆς,
 Κι ἀναγέλασα τὸ πέρασμα
 Τῆς ἀγίας ἀρετῆς.

Ἦρθεν ὥρα ποῦ ἔψαξα, καὶ τίποτε,
 Τίποτε δὲν νῦρα μεσ στὸ νοῦ.
 Μῆτε μιᾶς πατρίδας εἶδωλο,
 Μῆτε δίψα ἐνὸς θεοῦ.

Ἦρθεν ὥρα ποῦ ἔφυγα
 Σὰν ἀπὸ κατάρα ἀπὸ τὸ σπίτι.
 Καὶ τὴν πλάση εἶδα σὰν κάτεργο,
 Καὶ τὴν παρθενιά σὰν τὸν ἀστρίτη.

Τὴ γλαυκὴ περδικοστήθα Ἐλπίδα
 Εἶδα σὰν εὐνοῦχο ἀράπη,
 Καὶ εἶδα σὰν ἀρρώστια τὴν ἀλήθεια,
 Καὶ σὰ στρίγγλα τὴν ἀγάπη.

Ἐσὺ μόνο ἀχλώμιστη, ἀκατάλυτη!
 Φέγγος πρωτινὸ καὶ τελευταῖο!
 Σοῦ τὸρκίζομαι, καὶ χάνω τὴν ἱερὴ.
 Τῶν δακρύων ντροπὴ, καὶ κλαίω.

Μέσα στὴν ἀχάμνια καὶ στὴ γύμνια μου,
 Στὴν ὀρφάνια μου, καὶ ἀπ' ὅλα ὀρφάνια,
 Εἶσαι ἡ δύναμή μου καὶ ἡ πορφύρα μου,
 Καὶ ἡ μονάκριβή μου περνηφάνια.

Στῆς ζωῆς τὸ ξάφνισμα ὅταν ἔμπαινα
 Ὡ! ἡ γαλήνη τῆς ἀνυπαρξίας!
 Μὲ παράστεκες· κι ἂν θὰ ἤμουν φῶς,
 Θὰ ἤμουν γιὰτὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ γαλαξίας!

Τὸ καρδιόχτυπο καὶ τὸ μεθύσι ἐσὺ
 Ἀποθέωνες τῶν εἴκοσί μου χρόνων,
 Εἶσαι ὁ θησαυρὸς ἑνὸς φτωχόσπιτου,
 Καὶ τὰ γίασμα τῶν ἀχαρῶν ἀγώνων.

Καὶ εἶσαι τόσο ἐσὺ καλόγνωμη,
 Ποῦ κατέβασες μιὰ μέρα ἀπὸ ψηλά
 Μιὰ δική σου ἀχτίδα, ὦ πανυπέροτατη,
 Καὶ τὴν ἔκαμες γυναῖκα καὶ καρδιά

Κι ἂν δὲν εἶμαι κάτι πλεον ἀνήμερο
 Καὶ ἀπὸ τὰ χυρο στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
 Ρώτησ' ἓνα χέρι ποῦ κρατεῖ με
 Καὶ μιὰ σκέπη ἀπάνωθ' ἐμου!

10

Καὶ εἶπε ἡ Μοῖρα: Ὅταν γελαῖς,
 Ρόδα νὰ γελαῖς·

Καὶ ὅταν κλαῖς, εἶπεν ἡ Μοῖρα,
 Νὰ εἶνε τὰ δικά σου μάτια
 Βρύσες μαργαριταριῶν.

Εἶπε ἡ Μοῖρα, ὅταν γελαῖς
 Νὰ μοσκοβολοῦν Ἀπρίληδες
 Ἀπὸ τῶν καρδιῶν τὰ βάθην

Καὶ ὡς τὰ βύθην τῶν πετρῶν,
 Καὶ τάνθισματα νὰ πλώνονται,
 Νὰ ξαφνίζουν πέρα ὡς πέρα,
 Κρίνων καὶ ναρκίσσων κῆποι
 Στὶς παγοστεφάνωτες κορφές,
 Καὶ χλωρῶν δασῶν παράδεισοι
 Μέσα στάδεια τῶν ἐρήμων.

Καὶ ὅταν κλαῖς, εἶπεν ἡ Μοῖρα
 Νὰ λαμποκοποῦν στοὺς ἥλιους
 Καλιφάδων θησαυροὶ,
 Καὶ νὰ φθάνουνε τὰ χέρια
 Καὶ νὰ δρέπουν σὰν καρποὺς
 Καὶ γιὰ τὰ στεφάνια τῶν ρηγάδων,
 Καὶ γιὰ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν,
 Ὅσα οἱ μάγοι κρύβουν λυχνιτάρια
 Σὲ ἀπλησίαστους κρυψῶνες,
 Καὶ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς

Τὰ δρακοντοφύλαχτα χρυσάφια.
 Καὶ εἶπε ἡ Μοῖρα, ὅταν γελαῖς,
 Οἱ λαοὶ νὰ ξεχωρίζουν
 Μέσ ἀπὸ τοὺς ὄχλους τῶν βαρβάρων,
 Νὰ γλυκοχαράζουν οἱ πατρίδες,

Καὶ νὰ μεγαλώνουν οἱ μικροί,
 Καὶ τῆς Ἱστορίας ἡ Μοῦσα
 Νέα φωτοκορῶνα νὰ φορῆ,
 Καὶ τὸ πάτημά της νὰ φυτρῶνῃ
 Τὰ σπαθιά, τὰλέτρια καὶ τὲς λύρες!

Καὶ ὅταν κλαίς, εἶπεν ἡ Μοῖρα
 Νὰ φλογίζουν οἱ καῦμοι,
 Νὰ πονοῦνε οἱ πόνοι, καὶ ὕστερα
 Νὰρχωνται οἱ μεγάλες γέννες
 Τῶν μεγάλων ἰδεῶν
 Καὶ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων,
 Στῶν μοναχικῶν τοὺς στοχασμοὺς,
 Στῶν ξεχωριστῶν τοὺς κόσμους!

11

Τὸ ἄνθος εἶσαι ποῦ φυτρῶνει
 Σὲ μιᾶς ἄκρης γῆ,
 Καὶ σὲ λίμνη βαθειὰ γέρνει
 Νὰ καθρεφτιστῆ.

Εἶσαι ἡ μνήμη ἐσὺ τῶν πρώτων
 Χρόνων τῶν ἀγνῶν,
 Τὸνειρο τῶν ἀγεννήτων
 Εἶσαι ροιζικῶν.

Δείχνεις κάτι ἀπὸ τὴ χάρη
 Τοῦ ὠμορφου παιδιοῦ·
 Κάτι κλεῖς ποῦ ἀγριαστράφτει
 Μέσ' στὸ χάος τοῦ νοῦ.

Τῶν πρωτόφαντων ἐρώτων
 Εἶσ' ἡ ὀλάσπρη ὄρμη,
 Καὶ εἶσαι τῶν ἀγίων θανάτων
 Ἡ γαλήνη ἐσύ.
 Κ' ἐνῶ ἀπλώνεται τὸ χέρι
 Νὰ χαϊδέψῃ ἐσὲ,
 Δέεται ἡ ψυχὴ στὰ χεῖλη·
 ὦ ναέ! ναέ!

12

Λειτουργοὶ, ὦ ναέ, διαβαίνουν
 Καὶ θυσιαστάδες, ὦ βωμῆ,
 Καὶ εἶν' ὀλόλευκη ἡ ψυχὴ τους
 Ὡς ἡ φορεσιά τους· καὶ εἶνε
 Καὶ θυσίες καὶ λειτουργίες
 Καὶ ὄλες πρὸς ἐσένα οἱ προσφορῆς,

Ἄπὸ τὰ λευκότετα τῶν ὀντων,
 Τῆς δικῆς σου ἀσπράδας ἴσκιος.
 Καὶ εἶνε παλληκάρια ποῦ πεθαίνουν
 Ἄπὸ κάποιους Χάρους ποῦ εἶν' ὀλόγλυκοι.
 Γιὰ τὴν ὀμορφιά σου τὴ γυναίκεια
 Καὶ γιὰ τὴ γυναίκεια σου ἀπονιά.
 Καὶ εἶνε ἀγνοὶ ποῦ γίνονται φονιάδες
 Γιὰ νὰ σ' ἀποχτήσουν, ὀχι ἐσέ,
 Τοῦ ἴσκιου σου τὸν ἴσκιο, καὶ τοὺς φτάνει.
 Καὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς δικαίους
 Εἶδα σέ θριάμβων ἄρματα
 Καὶ σέ μαρτυρίων σταυροὺς,
 Κ' ἐσὺ τάρματα ὀδηγοῦσες,
 Κ' ἐγερναν οἱ σταυρωμένοι
 Κ' ἐσθυναν μὲ τῶνομά σου,
 Καὶ ἡ στερνὴ πνοὴ τοὺς πρὸς ἐσέ
 Σὰ λιθάνι ἀνέβαινε·
 Καὶ εἶδα τοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς,
 Μυθοπλάστες ραψῶδοι,
 Μὲ τὴ φλόγα τῶν Ὀμήρων
 Νὰ σοῦ τραγουδοῦν ἐσένα:
 «Σ' εἶδεν ὀ Ἥλιος, κοντοστάθηκε,
 Κι ἄργησε νὰ βασιλέψη!»
 Καὶ εἶδα σε νὰ δασκαλεύης
 Τοὺς τεχνίτες τῶν ναῶν
 Καὶ τῶν παλατιῶν τοὺς οἰκοδόμους,
 Κ' ἐνοιῶσα ν' ἀργοσαλεύης
 Μεσ στῶν ἀγαλμάτων τὴ γαλήνη,
 Ὅπου οἱ μαρμαρένοι λαοὶ ζοῦν,
 Ὅ! οἱ λαοὶ ποῦ ζοῦν σ' αἰώνιον ἄνθισμα
 Στὴν πατρίδα ποῦ ἡ πατρίδα μου εἶνε,
 Ποῦ εἶνε τῶν ὀραίων ἡ πατρίδα,
 Ποῦ εἶνε καὶ ἡ πατρίδα σου!
 Καὶ εἶδα νὰ γυρεύουν σε οἱ ζωγράφοι
 Στὶς μαλακωσύνες τῶν γραμμῶν
 Καὶ στὶς τρικυμίας τῶν χρωμάτων·
 Καὶ εἶδα κ' ἐπίασα καὶ γροίκησα
 Τὴν ὀλόκληρη τὴ δόξα σου στὸν ἦχο.
 Δῶσε μου τὴ χάρη, μεγαλόχαρη,
 Τὶς ἀγάπες ὀλες ποῦ γεννᾶς,
 Κι' ὀλες τὶς θυσίες ποῦ φέρνεις
 Μέσα στῆς ζωῆς τὰ αἱματορέμματα
 Καὶ στὰ χρυσοσύγνεφα τοῦ ὀνείρου,
 Ὅλα, ὀράματα μαρτύρων,
 Ἔργα ἡρώων, λαῶν τραγοῦδια,

Και τούς λαμπροθόλωτους ναούς,
Και τὰ βαρυθέμελα παλάτια,
Και τῶν ἀγαλμάτων τούς λαούς
Τούς τρισαληνούς και τούς ἀθάνατους,
Στὴν πατρίδα ποῦ ἡ πατρίδα μου εἶνε,
Ποῦ εἶνε τῶν ὀραίων ἡ πατρίδα,
Ποῦ εἶνε και ἡ πατρίδα σου,
Και τίς μαλακώτατες γραμμές
Μεσ' στίς τρικυμίες τῶν χρωμάτων
Και τὴ δόξα σου ποῦ ὀλόκληρη τὸν ἦχο
Τὸ δυσκολοξάνοιχτο γιομίζει, —
Δώσε μου τὴ χάρη, μεγαλόχαρη,
Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ συμπλέξω,
Και νὰ τὰ ταιριάσω ἀχώριστα
Μέσα σὲ ὅ,τι κάτου ἐδῶ
Φύσηξε τὸ Πνεῦμα ποῦ νὰ μοιάζῃ του :
Μέσ' στὸ Λόγο, μέσ' στὸ Λόγο !

Κάτι ὀλόλαμπρο χαμήλωσεν
Ἐδῶ πέρα ἀπὸ τὰ ὕψη,
Κ' ἔπεσε και σκόρπισε
Σὲ φωτοσυντρίμματα·
«—Μόλις ἀγγίξεις τὰ κρύα τῆς γῆς,
Ὡ φωτιά οὐρανόσταλτη,
Σβύστηκες και ἀπόμεινες κ' ἐστὶ
Βαρειά μαύρη σιδερόπετρα !

Ἀπὸ ποιά πατρίδα ἀστέρινη
Και ἀπὸ ποιά μᾶς ἦρθες ξένα ;
Λάβα, μὴ σὲ τίναξε
Καυμιὰν Αἴτνα ἀκοίμητη
Τῆς Ἐκάτης ποῦ ὄλο πολεμᾶ
Στὸν ὀλάδειο κόσμο της
Νὰ κρατήσῃ σὲ ἀσβυστες φωτιές
Τῆς ζωῆς τὰ ξεψυχίσματα ;

Μὴ χαιρόσουν τὸ ξεγνάντεμα
Τοῦ ἡλίου μὲ ἄλλα ἀστέρια ὀμάδι,
Κ' ἔτσι σὸν ξεχάστηκες
Μέσ' στὰ ἡλιοπερίγυρα,
Σὰ νὰ παραπάτησες, κ' ἐκεῖ
Μέσ' στὸ παράτημα
Σ' ἄρπαξε και σ' ἔσυρε ὡς ἐδῶ
Τὸ σκληρὸ τῆς γῆς γοῦτεμα ;

Μάπως ἦσουν στερνολείψανο
 Αἰθερόδαρτου κομήτη
 Ποῦ πῦρε ἐσὲ καὶ σ' ἔρριξε
 Στὴν αἰωνιότητα,
 Μέσ' στὸ χαλασμὸ καὶ στὸ σβυσμὸ,
 Τοῦ πολυδασάνιστου
 Κύκλου του στερνὸ ἀναστεναγμὸ,
 Καὶ στερνὸν ἐκείνου ἀνάθεμα ;»

« — Ἄνθρωποι ! εἶμαι ὁ οὐρανόλιθος,
 Εἶμαι ἡ ἀποσβυσμένη φλόγα,
 Εἶμαι ἡ σιδερόπετρα
 Ἡ γιγαντοτίναχτη·
 Στάστρο ἐγὼ γεννήθηκα τῆς γῆς !
 Τόπος μου εἶν' ὁ τόπος σας·
 Ἄπὸ τὸ ταξίδι τοῦ Παντός
 Φέρνω κάποια χαιρετίσματα !

Καὶ ἦταν οἱ καιροὶ οἱ προκόσμοι,
 Καὶ δὲν ἦτανε χυμένα
 Τὰ βουνὰ τὰ πέλαγα
 Τὰ ζαφειροσμάραγδα·
 Σάλεμα ἡ φτερούγιασμα ζωῆς,
 Τίποτε Ἄπὸ στόματα
 Μύρια μύδρους τίναζε φωτιᾶς
 Ἡ γῆ, πύρινη δρακόντισσα·

Ἄπὸ κάποιο στόμα ὀλόβαθο
 Ξετινάχτηκα καὶ πῆγα,
 Πῆγα, ὦ κυκλογύρισμα
 Μέγα καὶ ἀμολόγητο !
 Ἐφυγα πρὸς τῆς γῆς πουλι,
 Καὶ ἦρθα ἀστέρι οὐράνιο.
 Καταφρονημένη μας φωλιά !
 Καὶ ἦρθα, καὶ γροικῆστε με, ἄνθρωποι!

Εἶδα τὴν πνοὴ τὴ Δύναμιν
 Καὶ εἶδα τὴ φωτιά τὴν Ὑλην,
 Καὶ ὅπου κιὰν ἐπέρασα,
 Καὶ ὅπου καὶ ἀν ἀγνάντεψα,
 Εἶδα ὡς καθρεφτίσματα τῆς γῆς
 Τάστρα τὰ φεγγόβoλα.
 Κάποιο χαιρε πάει ἀπὸ παντοῦ
 Πρὸς τὴ γῆ τὴν Ἡλιογέννητη!

20 Ἰανουαρίου—6 Φεβρουαρίου 1900.

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΧΩΡΙΣΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ
ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ
ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ
ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ
ΤΑΦΟΣ

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΥΠΩΜΑ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ
Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ
ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
ΤΡΙΑΛΟΓΙΑ
ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

